

¹ثُمَّ دَكَرَ اللَّهُ نُوحًا وَكُلَّ الْوُحُوشِ وَكُلَّ الْبَهَائِمِ الَّتِي مَعَهُ فِي الْفُلْكِ. وَأَجَارَ اللَّهُ رِيحًا عَلَى الْأَرْضِ فَهَدَاتِ الْمِيَاهُ. ²وَأَسَدَّتْ بَتَابِيعُ الْعَمْرِ وَطَلَقَتْ السَّمَاءُ، فَامْتَنَعَ الْمَطَرُ مِنَ السَّمَاءِ. ³وَرَجَعَتِ الْمِيَاهُ عَنِ الْأَرْضِ رُجُوعًا مُتَوَالِيًا. وَبَعَدَ مِئَةٌ وَخَمْسِينَ يَوْمًا تَقَصَبَتِ الْمِيَاهُ، ⁴وَأَسْتَقَرَّ الْفُلْكَ فِي الشَّهْرِ السَّابِعِ، فِي الْيَوْمِ السَّابِعِ عَشَرَ مِنَ الشَّهْرِ، عَلَى جِبَالِ أَرَارَاطَ. ⁵وَكَاتَبَتِ الْمِيَاهُ تَنْقُصُ تَنْقُصًا مُتَوَالِيًا إِلَى الشَّهْرِ الْعَاشِرِ. وَفِي الْعَاشِرِ فِي أَوَّلِ الشَّهْرِ، طَهَّرَتْ رُؤُوسَ الْجِبَالِ. ⁶وَخَدَّتْ مِنْ بَعْدِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا أَنَّ نُوحًا فَتَحَّ طَاقَةَ الْفُلْكِ الَّتِي كَانَ قَدْ عَمَلَهَا ⁷وَأَرْسَلَ الْعُرَابَ، فَخَرَجَ مُتَرَدِّدًا حَتَّى تَشِفَّتِ الْمِيَاهُ عَنِ الْأَرْضِ. ⁸ثُمَّ أَرْسَلَ الْحَمَامَةَ مِنْ عِنْدِهِ لِيَرَى هَلْ قَلَبَتِ الْمِيَاهُ عَنْ وَجْهِ الْأَرْضِ، ⁹فَلَمْ تَجِدِ الْحَمَامَةُ مَقَرًّا لِرِجْلِهَا، فَرَجَعَتْ إِلَيْهِ إِلَى الْفُلْكِ لِأَنَّ مِيَاهًا كَانَتْ عَلَى وَجْهِ كُلِّ الْأَرْضِ. فَمَدَّ يَدَهُ وَأَخَذَهَا وَأَدْخَلَهَا عِنْدَهُ إِلَى الْفُلْكِ. ¹⁰فَلَبَّتْ أَيْضًا سَبْعَةَ أَيَّامٍ آخَرَ وَعَادَ فَارْتَسَلَ الْحَمَامَةَ مِنَ الْفُلْكِ، ¹¹فَأَنَّتْ إِلَيْهِ الْحَمَامَةُ عِنْدَ الْمَسَاءِ، وَإِذَا وَرَقَةٌ زَيْتُونٍ حَصْرَاءُ فِي فَمِهَا. فَعَلِمَ نُوحٌ أَنَّ الْمِيَاهَ قَدْ قَلَّتْ عَنِ الْأَرْضِ. ¹²فَلَبَّتْ أَيْضًا سَبْعَةَ أَيَّامٍ آخَرَ وَأَرْسَلَ الْحَمَامَةَ فَلَمْ تَعُدْ تَرْجِعْ إِلَيْهِ أَيْضًا. ¹³وَكَانَ فِي السَّنَةِ الْوَاحِدَةِ وَالسَّتِّ مِئَةٍ، فِي الشَّهْرِ الْأَوَّلِ فِي أَوَّلِ الشَّهْرِ، أَنَّ الْمِيَاهَ تَشِفَّتْ عَنِ الْأَرْضِ. فَكَشَفَ نُوحٌ الْعِطَاءَ عَنِ الْفُلْكِ وَتَطَّرَ، فَإِذَا وَجَّهَ الْأَرْضَ قَدْ تَشِفَّتْ. ¹⁴وَفِي الشَّهْرِ الثَّانِي، فِي الْيَوْمِ السَّابِعِ وَالْعِشْرِينَ مِنَ الشَّهْرِ، جَعَتِ الْأَرْضُ. ¹⁵وَأَمَرَ اللَّهُ نُوحًا، ¹⁶أَخْرُجْ مِنَ الْفُلْكِ أَنْتَ وَامْرَأَتُكَ وَبَنُوكَ وَنِسَاءُ بَيْتِكَ مَعَكَ. ¹⁷وَكُلَّ الْحَيَوَانَاتِ الَّتِي مَعَكَ مِنْ كُلِّ ذِي جَسَدٍ، الطُّيُورِ، وَالْبَهَائِمِ، وَكُلَّ مَا يَدْبُ عَلَى الْأَرْضِ، أَخْرِجْهَا مَعَكَ. وَلِتَتَوَالَدَ فِي الْأَرْضِ وَتُثْمِرْ وَتَكْتُمُ عَلَى الْأَرْضِ. ¹⁸فَخَرَجَ نُوحٌ وَبَنُوهُ وَامْرَأَتُهُ وَنِسَاءُ بَنِيهِ مَعَهُ. ¹⁹وَكُلَّ الْحَيَوَانَاتِ، وَكُلَّ الطُّيُورِ، كُلَّ مَا يَدْبُ عَلَى الْأَرْضِ كَأَنْوَاعِهَا خَرَجَتْ مِنَ الْفُلْكِ. ²⁰وَبَسَى نُوحٌ مَذْبَحًا لِلرَّبِّ. وَأَخَذَ مِنْ كُلِّ الْبَهَائِمِ الطَّاهِرَةِ وَمِنْ كُلِّ الطُّيُورِ الطَّاهِرَةِ وَأَضْعَدَ مُحْرَقَاتٍ عَلَى الْمَذْبَحِ، ²¹فَتَشَمَّ الرَّبُّ رَائِحَةَ الرِّضَا. وَقَالَ الرَّبُّ فِي قَلْبِهِ، لَا أَعُودُ أَلْعَنُ الْأَرْضَ أَيْضًا مِنْ أَجْلِ الْإِنْسَانِ، لِأَنَّ تَصَوُّرَ قَلْبِ الْإِنْسَانِ شَرٌّ مِنْذُ خَلَقْتِهِ. وَلَا أَعُودُ أَيْضًا أَمِيْتُ كُلَّ حَيٍّ كَمَا فَعَلْتُ. ²²مُدَّةً كُلِّ أَيَّامِ الْأَرْضِ زَرْعٌ وَحَصَادٌ، وَبَرْدٌ وَحَرٌّ، وَصَيْفٌ وَشِتَاءٌ، وَبَهَارٌ وَكَيْلٌ لَا تَرَالُ.

¹Da gedachte Gott an Noah und an alle Tiere und an alles Vieh, das mit ihm in dem Kasten war, und ließ Wind auf Erden kommen, und die Wasser fielen; ²und die Brunnen der Tiefe wurden verstopft samt den Fenstern des Himmels, und dem Regen vom Himmel ward gewehrt; ³und das Gewässer verlief sich von der Erde immer mehr und nahm ab nach hundertfünfzig Tagen. ⁴Am siebzehnten Tage des siebenten Monats ließ sich der Kasten nieder auf das Gebirge Ararat. ⁵Es nahm aber das Gewässer immer mehr ab bis auf den zehnten Monat. Am ersten Tage des zehnten Monats sahen der Berge Spitzen hervor. ⁶Nach vierzig Tagen tat Noah das Fenster auf an dem Kasten, das er gemacht hatte, ⁷und ließ einen Raben ausfliegen; der flog immer hin und wieder her, bis das Gewässer vertrocknete auf Erden. ⁸Darnach ließ er eine Taube von sich ausfliegen, auf daß er erführe, ob das Gewässer gefallen wäre auf Erden. ⁹Da aber die Taube nicht fand, da ihr Fuß ruhen konnte, kam sie wieder zu ihm in den Kasten; denn das Gewässer war noch auf dem ganzen Erdboden. Da tat er die Hand heraus und nahm sie zu sich in den Kasten. ¹⁰Da harrte er noch weitere sieben Tage und ließ abermals eine Taube fliegen aus dem Kasten. ¹¹Die kam zu ihm zur Abendzeit, und siehe, ein Ölblatt hatte sie abgebrochen und trug's in ihrem Munde. Da merkte Noah, daß das Gewässer gefallen wäre auf Erden. ¹²Aber er harrte noch weiter sieben Tage und ließ eine Taube ausfliegen; die kam nicht wieder zu ihm. ¹³Im sechshundertundersten Jahr des Alters Noahs, am ersten Tage des ersten

Genesis 8

Monats vertrocknete das Gewässer auf Erden. Da tat Noah das Dach von dem Kasten und sah, daß der Erdboden trocken war.¹⁴ Also ward die Erde ganz trocken am siebenundzwanzigsten Tage des zweiten Monats.¹⁵ Da redete Gott mit Noah und sprach:¹⁶ Gehe aus dem Kasten, du und dein Weib, deine Söhne und deiner Söhne Weiber mit dir.¹⁷ Allerlei Getier, das bei dir ist, von allerlei Fleisch, an Vögeln, an Vieh und an allerlei Gewürm, das auf Erden kriecht, das gehe heraus mit dir, daß sie sich regen auf Erden und fruchtbar seien und sich mehren auf Erden.¹⁸ Also ging Noah heraus mit seinen Söhnen und seinem Weibe und seiner Söhne Weibern,¹⁹ dazu allerlei Getier, allerlei Gewürm, allerlei Vögel und alles, was auf Erden kriecht; das ging aus dem Kasten, ein jegliches mit seinesgleichen.²⁰ Noah aber baute dem HERRN einen Altar und nahm von allerlei reinem Vieh und von allerlei reinem Geflügel und opferte Brandopfer auf dem Altar.²¹ Und der HERR roch den lieblichen Geruch und sprach in seinem Herzen: Ich will hinfort nicht mehr die Erde verfluchen um der Menschen willen; denn das Dichten des menschlichen Herzens ist böse von Jugend auf. Und ich will hinfort nicht mehr schlagen alles, was da lebt, wie ich getan habe.²² Solange die Erde steht, soll nicht aufhören Saat und Ernte, Frost und Hitze, Sommer und Winter, Tag und Nacht.